

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 171/08-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. mája 2008 v konaní o návrhu J. Z., R., zastúpeného advokátom JUDr. P. D., B., na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP/04/07-K zo 6. novembra 2007 takto

r o z h o d o l :

Rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií zo 6. novembra 2007 sp. zn. VP/04/07-K **p o t v r d z u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 25. januára 2008 doručený návrh J. Z. (ďalej len „navrhovateľ“) na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) sp. zn. VP/04/07-K zo 6. novembra 2007.

Z návrhu vyplývalo, že navrhovateľovi bola rozhodnutím výboru zo 6. novembra 2007 sp. zn. VP/04/07-K uložená pokuta pre nesplnenie povinnosti podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení zákona č. 545/2005 Z. z. (ďalej len „ústavný zákon o ochrane verejného záujmu“ alebo „ústavný zákon č. 357/2004“).

Navrhovateľ vo svojom návrhu uvádza:

„ Ja s napadnutým rozhodnutím nesúhlasím a mám za to, že tak samotné rozhodnutie ako aj postup orgánu, ktorý ho vydal je v rozpore so zákonom.

Podľa čl. 9 ods. 5 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. je Výbor NR SR pre nezlučiteľnosť funkcií povinný rozhodnúť vo veci do 60 dní od začatia konania. (...)

Ako vyplýva z napadnutého rozhodnutia Výbor NR SR pre nezlučiteľnosť funkcií začal vo veci konať dňa 29. 1. 2007 a samotné rozhodnutie vydal dňa 6.11.2007. (...)

Výbor NR SR pre nezlučiteľnosť funkcií týmto nerešpektoval zásadu rýchlosti konania spočívajúcu v tom, že mal vo veci rozhodnúť včas a bez zbytočných prieťahov a jeho postup je preto v rozpore so zákonom a to konkrétne s čl. 9 ods. 5 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. (...)

Rovnako mám za to, že som si povinnosť, ktorú mi stanovuje čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. splnil včas, nakoľko predmetné oznámenie som služobným postupom cez zriaďovateľa podal v lehote 30 dní od ustanovenia do funkcie. Takýto postup som si zvolil z toho dôvodu, že zriaďovateľom a 100% akcionárom V., a. s. S. je štát, t. j. Ministerstvo Obrany SR a týmto bol dodržaný štandardný služobný postup vo vybavovaní spisovej agendy vo vertikálnom smere. Zriaďovateľ mi toto moje oznámenie vrátil s tým, aby som ho postúpil Národnej rade SR priamo, čo som aj následne bez prieťahov vykonal. (...)“

Navrhovateľ navrhuje, aby ústavný súd označené rozhodnutie výboru v celom rozsahu zrušil.

II.

Podľa relevantnej časti čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. je verejný funkcionár povinný do 30 dní odo dňa, keď sa ujal výkonu verejnej funkcie podať písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok.

Podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. začne výbor konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov (ďalej len „konanie“) z vlastnej iniciatívy, ak jeho zistenia nasvedčujú tomu, že verejný funkcionár v oznámení podľa čl. 7 uviedol neúplné alebo nepravdivé údaje alebo že verejný funkcionár nespĺnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom.

Podľa čl. 9 ods. 3 druhej vety ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. ak sa konanie začína z vlastnej iniciatívy orgánu príslušnému podľa odseku 1 (t. j. výboru, pozn.), konanie je začaté dňom, keď orgán podľa odseku 1 urobil prvý úkon voči verejnému funkcionárovi, proti ktorému sa vedie konanie.

Podľa čl. 9 ods. 6 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. ak sa v konaní preukázalo, že verejný funkcionár nespĺnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom, alebo v oznámení podľa čl. 7 uviedol neúplné alebo nepravdivé údaje, rozhodnutie obsahuje výrok, v ktorom sa uvedie, v čom je konanie alebo opomenutie verejného funkcionára v rozpore s týmto ústavným zákonom alebo zákonom, odôvodnenie a poučenie o opravnom prostriedku. Rozhodnutie obsahuje aj povinnosť zaplatiť pokutu podľa odseku 10.

Podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. dotknutý verejný funkcionár môže podať návrh na preskúmanie rozhodnutia výboru na ústavný súd v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa odseku 1, ktorým bola vyslovená strata mandátu alebo funkcie, alebo do 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa čl. 9 ods. 10, ktorým bolo rozhodnuté o pokute voči verejnému funkcionárovi. Podanie návrhu na preskúmanie rozhodnutia výboru má odkladný účinok. Ústavný súd rozhodne o tomto návrhu do 60 dní odo dňa jeho doručenia. Konanie o preskúmaní takéhoto rozhodnutia pred ústavným súdom

upravujú ustanovenia zákona. Rozhodnutie ústavného súdu je konečné okrem rozhodnutia podľa čl. 12 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu.

Podľa § 73a ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) konanie sa začína na návrh verejného funkcionára, ktorého sa týka rozhodnutie orgánu, ktorý vykonáva konanie o návrhu vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov (ďalej len „orgán“). Podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde účastníkom konania je navrhovateľ a orgán, ktorý vydal rozhodnutie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov.

Podľa § 73a ods. 2 zákona o ústavnom súde o podaní návrhu platí § 20. K návrhu sa pripojí napadnuté rozhodnutie orgánu podľa odseku 1. Podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde o návrhu koná a rozhoduje senát ústavného súdu na neverejnom zasadnutí.

Podľa § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde ak senát ústavného súdu zistí, že konanie verejného funkcionára je v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov, rozhodnutie orgánu svojím uznesením potvrdí. V opačnom prípade napadnuté rozhodnutie orgánu senát ústavného súdu nálezom zruší.

Podľa § 73b ods. 4 zákona o ústavnom súde rozhodnutie ústavného súdu je konečné.

III.

Navrhovateľ v podanom návrhu namietal skutočnosť, že výbor vo veci nerozhodol do 60 dní odo dňa začatia konania podľa čl. 9 ods. 5 ústavného zákona o ochrane verejného

záujmu, teda že nerozhodol do 60 dní od 29. januára 2007, z čoho vyvodzoval nezákonnosť postupu výboru.

Výbor vo veci začal konať 29. januára 2007 a rozhodol vo veci 6. novembra 2007.

S nedodržaním lehoty výboru sa neviažu následky neplatnosti rozhodnutí a postupu výboru s následkom povinnosti zastavenia konania, pretože uvedená lehota je lehotou poriadkovou. Okrem toho ústavný súd konštatuje, že z ustanovení § 73a a 73b zákona o ústavnom súde jednoznačne vyplýva, že tieto námietky navrhovateľa nemôžu byť predmetom skúmania ústavného súdu v konaní o preskúmaní rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa jedenásteho oddielu druhej hlavy zákona o ústavnom súde (čl. 2 ods. 2 ústavy) (obdobne II. ÚS 153/07-42).

Námietku navrhovateľa v uvedenom smere preto ústavný súd nezohľadnil ako akceptovateľnú a prijateľnú.

Navrhovateľ ďalej namietal skutočnosť, že povinnosť podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu splnil včas, pretože predmetné oznámenie podal na príslušnom orgáne štátu (u zriaďovateľa svojho zamestnávateľa služobným postupom).

Článok 7 s názvom „Oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov“ a odsek 5 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu ustanovuje, že oznámenie podľa odseku 1 podáva iný verejný funkcionár určený pod písmenom e) určenému výboru Národnej rady Slovenskej republiky. Z tohto potom vyplýva, že navrhovateľ si mal túto povinnosť splniť priamo na príslušnom výbore, a nie na inom subjekte.

Túto námietku navrhovateľa v uvedenom smere ústavný súd tiež nezohľadnil ako akceptovateľnú a prijateľnú.

Pochybenia, ktoré navrhovateľ vytykal výboru a ktoré možno považovať za ospravedlnenie vlastného konania, v danom prípade neobstoja, a to aj s prihliadnutím na jednu zo základných zásad práva „ignorantia legis non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje), teda navrhovateľ mal poznať obsah ústavného zákona o ochrane verejného záujmu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. mája 2008